

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 maja 2017 r.

Powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. G. kwoty 8421,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2016 r., do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że pozwany M. G. w dniu 18 marca 2010 r. zawarł z Bankiem (...) w W. umowę o kartę kredytową nr (...), na podstawie której otrzymał świadczenie oraz był zobowiązany do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy. Ponieważ M. G. nie uregulował zadłużenia, umowa została wypowiedziana, a wobec dłużnika wszczęto działania windykacyjne z wszczęciem egzekucji sądowej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego włącznie. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. powód stał się wierzycielem M. G.. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uregulował należności (pozew - k. 2-3v).

W dniu 20 maja 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. I Nc 5039/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty - k. 23).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany M. G. zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda i wskazał na niewłaściwość miejscowa sądu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że w dniu 18 marca 2010 r. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę o kartę kredytową oraz wskazał, że nie uregulował należności w terminie co skutkowało wydaniem bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności i później prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym na tej podstawie. Postępowanie egzekucyjne zakończyło się postanowieniem o umorzeniu wobec bezskuteczności egzekucji. (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 28-29v).

Pismem z dnia 7 marca 2017 r. powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 59,54 zł bez zrzeczenia się roszczenia. (pismo – k. 37-39v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2010 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. G. umowę o kartę kredytową C.. W ramach zawartej umowy Bank wydał M. G. kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach Limitu Kredytu, na warunkach określonych w umowie i Regulaminie. Natomiast M. G. zobowiązał się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości wskazywanej w wyciągu, a także do spłaty całości zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy (okoliczność niesporna przyznana przez pozwanego, dowody: umowa o kartę kredytową C. - k.4, regulamin kart kredytowych C. k. 40-42v).

W dniu 23 listopada 2015 r. Bank (...) spółka akcyjna zawarła z Horyzont Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych, wynikających z różnych tytułów, w tym z tytułu dokonanych przez zbywcę czynności bankowych. Do umowy przelewu dołączono Załącznik 1a, tj. listę wierzytelności i dłużników w wersji elektronicznej na płycie CD oraz Załącznik numer 1, czyli papierową wersję Załącznika numer 1a. W dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności strony zawarły Aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności. W punkcie 2 Aneksu nr (...) strony zgodnie oświadczyły, że Dzień Przeniesienia wierzytelności na nabywcę nastąpił w dniu 23 listopada 2013 r. i w tym dniu nabywca nabył od banku portfel wierzytelności obejmujący wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1 do Aneksu, który został sporządzony wyłącznie na płycie CD załączonej do Aneksu (dowód: umowa przelewu - k.6-8, Aneks nr (...)- k. 9, załącznik k. 10-11).

W dniu 27 kwietnia 2016 r. powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdzono wysokość zobowiązania M. G. na dzień wystawienia wyciągu, w kwocie 8.421,14 zł, która jest w całości wymagalna (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu - k.5).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów.

Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej załącznikowi do umowy cesji zgłoszonemu w pozwie, albowiem stanowi on jedynie wydruk komputerowy. Ocena jego walorów dowodowych następuje zatem nie w świetle art. 244-245 k.p.c., lecz 308-309 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Przy ocenie tej nie ma żadnego znaczenia to, że działający w sprawie pełnomocnik powoda poświadczył przedmiotowy wydruk za zgodność w myśl art. 129 § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Jak wynika wprost z jego treści dotyczy on jedynie możliwości poświadczania odpisów dokumentów. Niewątpliwie chodzi o dokumenty w rozumieniu art. 244-245 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Wprawdzie przepisy art. 308 i 309 odsyłają do przepisów o dowodzie z dokumentu, Sąd stanął jednak na stanowisku, że w przypadku wydruku komputerowego nie istnieje możliwość poświadczania takiego wydruku „za zgodność” z oryginałem. Zdaniem Sądu oryginał wydruku komputerowego stanowi zespół danych zapisanych w pamięci komputera. Już w świetle zasad doświadczenia życiowego oczywiste jest, że żaden człowiek nie ma możliwości dokonania takiego „poświadczania”, gdyż stan pamięci komputera nie jest dostępny ludzkim zmysłem. Możliwe jest jedynie poznanie odzwierciedlenia stanu danych zapisanych w pamięci komputera przy pomocy urządzeń umożliwiających wywołanie tych danych w postaci dostępnej ludzkim zmysłem, np. przez wyświetlenie na ekranie komputera, wydrukowanie. Nie ma jednak możliwości stwierdzenia, czy postać dostępna poznaniu zmysłowemu rzeczywiście stanowi odzwierciedlenie stanu danych zapisanych w pamięci komputera. Stąd poświadczenie wydruku komputerowego w sposób określony w art. 129 § 2 k.p.c. nie rodzi skutków prawnych takich, jak w przypadku dokumentu. Po wtóre należy zwrócić uwagę, że omawiany wydruk nie nosi żadnych cech, które pozwoliłyby go powiązać z umową przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r.

W dalszej kolejności Sąd odmówił wiarygodności dowodom przedstawionym wraz z pismem z dnia 7 marca 2017 r.: wyciągom z rachunku karty kredytowej, wypowiedzeniu umowy karty kredytowej, wnioskowi o nadanie klauzuli wykonalności (...), wnioskowi o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, postanowieniom wydanym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach, postanowieniu o nadanie klauzuli wykonalności, (...) i wezwaniu do zapłaty (k. 43-66). Sąd zważył, że wskazane dowody nie dotyczą osoby M. G., występującego jako pozwany w niniejszym postępowaniu, lecz osoby W. C.. Nie korelują z innymi dowodami, takimi jak umowa o kartę kredytową, czy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej i w związku z powyższym nie mogły być przez Sąd uwzględnione przy ustaleniu stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozew w części, w jakiej powód dochodził zasądzenia kwoty 59,94 zł został przez niego cofnięty pismem z dnia 7 marca 2017 r.

Na mocy art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd, działając na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umarza postępowanie jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W niniejszej sprawie pozew został cofnięty pismem nadanym w placówce pocztowej dnia 7 marca 2017 r., zaś rozprawa odbyła się dnia 10 maja 2017 r. Także dla skuteczności tej czynności procesowej nie była wymagana zgoda pozwanego.

Jednocześnie Sąd, oceniając ów akt dyspozycyjny powoda w świetle przesłanek określonych w art. 203 § 4 k.p.c., doszedł do przekonania, że nie jest on sprzeczny z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza

do obejścia prawa. Wobec cofnięcia pozwu ze skutkiem prawnym Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Pozew podlegał odrzuceniu w zakresie kwoty 772,44 zł dochodzonej tytułem kosztów sądowych i egzekucyjnych.

Zgodnie z treścią art. 199 pkt 1 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Dopuszczalność drogi sądowej jest podstawową przesłanką procesową o charakterze bezwzględny, którą sąd bierze z urzędu pod uwagę w każdym stanie sprawy. Przyjęcie niedopuszczalności drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1) i w konsekwencji odmowa rozstrzygnięcia sprawy przez sąd może nastąpić tylko przy spełnieniu określonych przesłanek. Niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi wówczas, gdy sprawa nie ma charakteru sprawy cywilnej lub gdy sprawa ze swej istoty ma wprawdzie charakter sprawy cywilnej, jednakże z mocy wyraźnego przepisu została przekazana do właściwości innego organu niż sąd powszechny.

Artykuł 1 k.p.c. podaje ustawową definicję "sprawy cywilnej", opartą na dwóch niezależnych kryteriach: materialnoprawnym i formalnym. Według kryterium materialnoprawnego sprawami cywilnymi są te sprawy, w których stosunki prawne stron układają się na zasadzie równorzędności podmiotów i ekwiwalentności świadczeń, co za tym idzie, są one już ze swej istoty sprawami cywilnymi. W tym rozumieniu sprawy cywilne to sprawy z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy (Bodzio J., Komentarz do art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowany w systemie LEX). Sprawami cywilnymi w ujęciu formalnym są sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego znajdują zastosowanie z mocy ustaw szczególnych. Chodzi tu zarówno o sprawy o charakterze administracyjnym, jak i o inne sprawy, których źródłem nie jest prawo cywilne. Przyznanie im cywilnego charakteru jest wyłącznie wynikiem decyzji legislatora, tj. ustawa traktuje je jako cywilne wówczas, gdy ich rozpoznanie przekazane jest do kompetencji sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Ich źródłem jest prawo publiczne. Uchodzą one za cywilne wyłącznie dlatego, że rozpoznawane są według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego na mocy odpowiednich przepisów. Zastosowanie kryterium formalnego w celu poszerzenia zakresu art. 1 podyktowane jest względami celowościowymi (Zembrzusi T., Komentarz do art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowany w systemie LEX).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela i przyjmuje za własne, koszty poniesione w innych postępowaniach nie mogą być dochodzone w postępowaniu cywilnym jako roszczenie mające oparcie w przepisach prawa materialnego. Koszty postępowania są ze swej natury kosztami ubocznymi związanymi z wynikiem procesu (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 21 grudnia 1996 r., I CKU 40/96 i w uchwale z 30 października 1978 r., III CZP 72/78). Regulacja rozkładu kosztów postępowania między strony oraz określania wysokości należnych kosztów została dokonana przez przepisy prawa formalnego (art. 98 i nast. KPC) w sposób "autonomiczny", wyłączający zatem dopuszczalność potraktowania zasądzonych z tego tytułu sum jako roszczenia podlegającego przepisom prawa materialnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 r., OSNCP 1966, z. 7-8, poz. 108, stwierdzającą niemożliwość dochodzenia w drodze odrębnego powództwa kosztów postępowania spadkowego; uchwałę Sadu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 r., OSNC 1995, z. 6, poz. 88, stwierdzającą niemożliwość zastosowania do prawomocnie zasądzonej sumy kosztów art. 3581 § 3 KC o waloryzacji; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., OSNC 1996, z. 4, poz. 57, stwierdzającą niemożliwość zastosowania art. 481 § 1 KC do zobowiązań z tytułu prawomocnego rozstrzygnięcia o kosztach). Przytoczone orzecznictwo Sądu Najwyższego w sposób jednolity i konsekwentny wskazuje, że po zakończeniu procesu nie można dochodzić w odrębnym postępowaniu jakichkolwiek należności z tytułu kosztów tego procesu. Koszty postępowania są definitywnie rozliczane w tym postępowaniu i nie mogą być dochodzone w odrębnym procesie (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 roku, III CO 73/64, OSNCP 1966, z. 7-8, póż. 108; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 roku, III CZP 8/95, OSNC 1995/6/88; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 roku, CK 139/05, LEX nr 186929). Analogicznie koszty postępowania egzekucyjnego mogą być ustalone wyłącznie w tym postępowaniu, w którym powstały, co wyklucza możliwość ich ustalenia w jakimkolwiek innym postępowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1973r., I CR 250/73, publ. OSNC 1974/6/110).

Tym samym żądanie powoda w zakresie zasądzenia kosztów sądowych i egzekucyjnych poniesionych przez pierwotnego wierzyciela, nie może być dochodzone w ramach procesu cywilnego.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt II wyroku na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

Przechodząc do rozważań nad istotą sprawy należy stwierdzić, że z uwagi na ubogi materiał dowodowy Sąd nie był w stanie ocenić podniesionego zarzutu przedawnienia.

Termin przedawnienia roszczeń cedenta wynosi 3 lata, jako roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. Powód jako nabywca wierzytelności również objęty jest tym trzyletnim terminem przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W ocenie Sądu pozwany nie udowodnił, kiedy stała się wymagalna wierzytelność dochodzona w niniejszym procesie. Powód nie wykazał, że wystosował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu oraz, czy to oświadczenie do pozwanej dotarło w taki sposób, aby mogła się zapoznać z jego treścią ze skutkami określonymi w art. 61 k.c. Z zaofiarowanych przez powoda dowodów w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), umowy o kartę kredytową z dnia 19 marca 2010 r. oraz umowy cesji nie wynika termin wymagalności świadczenia.

Tak przedstawiony materiał dowodowy niewątpliwie trzeba oceniać w świetle art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., zgodnie z którymi powód był obowiązany udowodnić fakty, z którymi wywodził skutki prawne. Wobec przedstawienia sprzecznych ze sobą dowodów (dowody załączone do pisma z dnia 7 marca 2017 r.), niezwiązanych z osobą pozwanego, Sąd powziął wątpliwość co do istnienia dochodzonej wierzytelności w wysokości wskazanej przez powoda. Wątpliwości Sądu co do wykazania dochodzonego roszczenia powodowało również cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 59,94 zł. Jakkolwiek Sąd nie dopatrył się sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego ani zamiaru obejścia prawa poprzez sam akt dyspozytywny to już w świetle całości materiału dowodowego powodował on wątpliwość co do wykazania dochodzonej kwoty. Analiza zgromadzonego materiału nie pozwoliła na ocenę przyczyny cofnięcia pozwu akurat w tej wysokości, co nie zmienia faktu, że powód był do tego uprawniony.

W ocenie Sądu jedynym dokumentem wykazującym wysokość roszczenia był wskazany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Sąd jednak nie podziela stanowiska powoda co do mocy dowodowej tego wyciągu. Nie budzi wątpliwości to, że może on stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Nie przesądza to jednak o jego mocy dowodowej. Z wyraźnego brzmienia art. 194 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnym wynika, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Wobec powyższego na gruncie postępowania cywilnego wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Jego moc dowodowa ogranicza się zatem do wykazania, że osoba, która taki dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Nie można jednak uznać, że zostały w ten sposób dowiedzione fakty, stanowiące podstawę danego oświadczenia. W przypadku oświadczenia o zapisaniu w księgach funduszu sekurytyzacyjnego wierzytelności wobec oznaczonego podmiotu dowód ten nie wystarcza do wykazania ani istnienia wierzytelności ani jej wysokości.

Podsumowując, pomimo że Sąd w niniejszej sprawie nie był w stanie ocenić skuteczności podniesionego zarzutu przedawnienia, to powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na nieudowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia, co Sąd uczynił w pkt III sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. Powód, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz pozwanego koszty postępowania w kwocie 2417 zł, na które składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 2400 zł, ustalone

stosownie do § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.